

Zlaté Hory

Zlaté Hory nejsou žádné hory, ale městečko v blízkosti polských hranic na severních svazích Hrubého Jeseníku. Jsou na něm patrný všechny průvodní jevy živelného vývoje posledních let, tedy neblahý osud Sudet, neustálý boj s dlouhou zimou a špatnou dopravní dostupností, a zejména je tu vidět bývalý hornický vzestup a pád, který městečko poznamenal asi ze všeho nejvíc. Jsou tu neuspořádané kombinace starých usedlostí, chaotické sídlištní zástavby, chátrající budovy neurčitého věku i ulice plné rodinných domků a vilek – tu udržovaných lépe, tu zase hůře. A všude také levné hospody a herny a zevlující pobudové, co se kolem nich motají.

A je tu dětská ozdravovna, postavená v rekonstruovaném zámku s názvem Edel, kterou tu provozuje Ládiček Svozil - malý, podsaditý chlapík s kostrbatým obličejem, tmavě červeným velkýmnosem a obrovským srdcem. Láďa je nejen špičkový pediatr a světově uznávaný odborník na léčbu chronických dýchacích nemocí u dětí, ale je také celoživotním zapáleným jeskyňářem, a tak udržuje při životě zdejší zavřený hlubinný důl a vozí sem děti na speleoterapeutické seance. Prostředí bývalé zlatorudné štoly poskytuje prostor s ideálně složeným ovzduším, kde neexistují žádní choroboplodní mikrobi ani prachové částice. Děti si tu hrají, sportují a dokonce i spí v rámci odpoledního klidu, což je prý vůbec nejvíc blahodárné. Spolu s všestranně harmonickým prostředím zotavovny, nádherným zámeckým parkem, rozsáhlými lesy v okolí a horským vzduchem všude kolem, je zde tak možnost vypořádat se s jedním z nejdopornějších jevů na tomto světě – s vytrvalým dávivým kašlem malých dětí.

Ty děti sem většinou přijely se svými maminkami, a protože děti bývají přes den ve škole nebo na doplňkových dýchacích cvičeních, chodí ty maminky po městečku nebo blízkém okolí a zkrášlují tak ty někdy skličující sudetské uličky s hernami, putykami a omšelými domy. „Zkrášlují“ je to správné slovo - ty ženy jsou mladé, usměvavé, spokojené a šťastné, protože vědí, že svým pobytem pomáhají svým dětem, že s pomocí pana doktora Svozila a jeho léčby, účinně bojují s těmi nepřátelskými bestiiemi – bakteriemi a alergeny, co ohrožují maličké a křehoučké plíce jejich dětiček. Tak proč by nechodily se spokojenými úsměvy na tváři po zlatohorských uličkách, když stejně nic moc jiného na práci přes den nemají.

Spokojeně se usmívající mladé ženy jsou ovšem nutně také chodícími terči. Neexistuje větší zdroj nesmírné přitažlivé síly, než šťastně vyhlížející žena – to vědí na příklad všichni tvůrci reklamních spotů a billboardů. Tak tomu ostatně bylo i v hornických dobách. Mladé manželky spokojeně procházely obchody a vinárny a stávaly se často předmětem zájmu jiných mužů, zatímco jejich manželé dobývali v nitru hory rudu a těžili ji na povrch. To vše ovšem vědí také manželé těch dnešních mladých paniček, co pobývají zrovna v lázeňském prostředí Zlatých Hor, a tak se často stane, že někteří žárlí, ozdravným pobytem nepřejí či snad přímo proti nim brojí. Mohli bychom to bagatelizovat nebo odsoudit, ale věc je poněkud složitější.

Výdobytek moderních západních žen, totiž to, že se mohou samy svobodně pohybovat, kdekoliv se jim zamane, že mohou navazovat vztahy – krátkodobé, dlouhodobé, jakkoliv dle libosti – a že se jim za to nic nestane, je relativně nový a nijak dlouho praktikovaný. Soudě podle zlomků znalostí dějepisu, které mám, bylo toto právo ještě před několika málo desetiletími i v civilizované Evropě neslýchané. A co teprve v těch necivilizovaných zemích Afriky, Asie či Jižní Ameriky. Tam všude je sexuální svoboda žen nepředstavitelná do dnešních dnů.

Je za tím pradávna kombinace mentální slabosti pohlaví mužského doprovázena relativní silou fyzickou a mocenskou. Tou mentální slabostí, která postihuje veškeré mužské plemeno po zeměkouli bez jakékoliv výjimky, mám na mysli strach, že jim (nám) sdělí naše manželka či partnerka následující

prostičkou informací: „Miláčku, poznala jsem sexuálně jiného muže. Byl mnohem lepší než ty, vůbec si neumím představit, že bych o něj mohla přijít, proto odcházím a po zbytek mého života už tě nechci vidět a doufám, že na tebe i tvé bídné sexuální výkony co nejdříve zapomenu.“ Hřebíčkem do rakve pak v moderních společnostech poslední doby bývá nejen to, že taková sdělení jsou možná, ale také to, že jsou posléze následovány bezrestným vybrakováním společných účtů, přepisováním nemovitostí a nuceným stěhováním, o oklešťování otcovských práv ani nemluvě.

Tahle obava, tyto slabosti jsou možná spíše než cokoli jiného kořenem celých mocnářství, právních systémů, kultur a náboženství. Možná mnohem víc, než strach ze smrti nebo z obavy o majetek. Vždyť možná, že celý slavný džihád není žádným bojem za Alláha, Mohameda nebo za udržení tradičních hodnot, ale jen a jen bojem proti sexuálnímu osvobození těch krasavic, co jejich krása má být skrytá za burkinami. Ti džihádisté se možná nebojí moderních armád, ani stonásobných přesil, ani smrti, ale strašně se bojí té příšerné věty, kterou jsem zde citoval v předchozím odstavci.

A tak bych se vrátil k těm mladým krasavicím bez burkin, co se už desítky let prochází po hornickém městečku, které se mezitím proměnilo v městečko lázeňské. Strašně jim fandím, líbí se mi, a přeju jejich svobodě, obdivuju jejich eleganci, ladnost, vkus a smyslnost.

Ale ještě víc bych zatleskal jejich mužům.